

Helena Voctářová

DOPIS VNOUČETI 2.

Milý Pét'o, dnes už Petře,

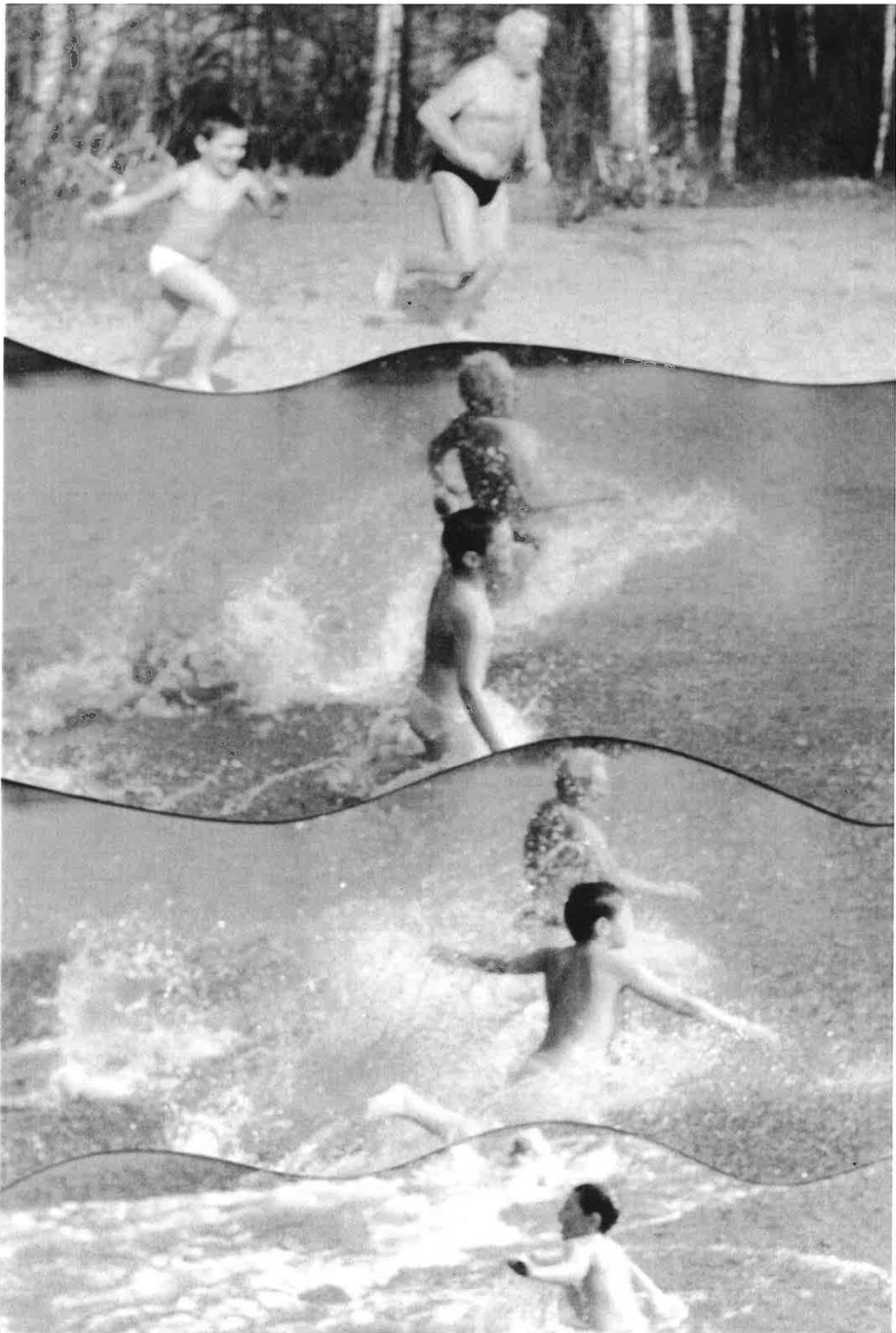
chtěla bych Ti napsat dopis především o tom, co všechno jsi pro mne a Vladimíra znamenal, kolik radosti jsi nám dal do života. Tak se v duchu vracím do těch let . . . . sním a vzpomínám .

Jedno z nejkrásnějších období našeho života byl čas prožitý s milovaným vnukem Pét'ou. Děkuji dodnes jeho rodičům, že byli tak laskaví a to štěstí nám dopřáli. Máme báječnou rodinu a já si toho hodně vážím.

Všeobecně se ví, že mít vnuče umožní prarodičům obrovské potěšení bez tíhy odpovědnosti za jeho zdárný vývoj. Je to esence čisté radosti, takové zlatíčko. A to naše se mimořádně povedlo. Máme jediného vnuka Pét'u, nyní už Petra, co je mu třicet let.. Když byl čas vzpomínat a bilancovat, s manželem jsme se okamžitě shodli. Potkalo nás štěstí v krásné rodině. Milovaní nade vše: syn Petr, nevěsta skvělá Vladka a později i miláček rodiny vnuk Pét'a. Přivezli ten malý uzlíček domů a pozvali nás, abychom se seznámili. No jasně, to je moje krevní skupina věděl Vladimír okamžitě a s jistotou. A nemyslete si, že budu nějaký dědeček, to tedy ne. Budu správněj dědek!

Když byly Pét'ovi dva roky, rozhodli jsme se koupit chatu. Dostali jsme dobrý typ a Pét'a jel na první koukačku s námi. Chata se mu zalíbila a hned ji chtěl. Byla pěkně v lese, kousíček do Jizery. Domlouvali se s dědkem, jak na to jít, vymysleli plán. Je třeba okouzlit a podmanit si prodávající paní Pavlátovou. Promluvili si s tou milou starou paní opravdu důkladně. Nechali si všechno ukázat a vysvětlit, chválili. Pak Pét'a nasadil svůj šarm. Přednášel básně a procítěně dal k lepšímu i píseň. To rozhodlo. Před třemi dalšími zájemci o koupi chaty dala uchvácená a očarovaná paní Pavlátová přednost nám, aniž jsme museli zvýšit finanční nabídku. Obchodní talent a osobní šarm našeho vnuka byl nepopiratelný.

Ze samé radosti šli hned dědek a dítě skočit do Jizery, která měla právě v té době poctivých sedmnáct stupňů. Stateční chlapi to byli. Taky si s dědkem udělali krásnou chlapskou zvyklost. Na prvního máje chodili skákat s odvahou a rozeběhem do Labe na plážičce na Gradu. Brrr! To bylo fakt hrdinství, dědek s vnukem měli každoroční tradici. Ať bylo, jak bylo, do Labe se muselo. Otevřít řeku, začít sezonu, už jsme zase tady a rozjedeme to. Tím se pak oba chlapi pyšnili, bylo čím.

Právě tam v tom lese naučil dědek milovaného vnuka všechno, co je potřeba k životu. Jezdit na kole, plavat, jezdit na kanoi, hledat houby, řezat dřevo, udělat táborák, opékat buřty na klacku a hrabat listí. A písničky s kytarou a milovat Jizeru a chodit na splávku a na jez a na louku ke kamínkům kolem dubů Bivoje a Vyplazováka. A jezdit na kole ke kněžně Libuši a ke Svatému Václavovi. Plavat v pískovně a pumpovat vodu u obecní studny. Poznávat houby, stromy a ptáky, co tu lítají. A vedli řeči, co spolu vedou chlapi.

Tam spolu lezli po žebříku a natřeli celou střechu osmdesát metrů čtverečních a všechny okapy zeleně, stejně jako sebe. Nějaká barva se s dítěte sedřela ředidlem. Barvu na vlasech jsme ostříhali, no zase tak moc to vidět nebylo. To tehdy byla fuška, kolem střechy.

Taky měli týden spolu na chatě pánskou jízdu dědek a vnuk. Oba svorně ji označili za mimořádně krásný čas svobody a splněných klukovských snů. Pořádně se vyspali a protože bylo právě poledne, zajeli k Ferusovi na oběd. Celé odpoledne jezdili na kole lesem kolem všech rybníků, všude si zaplavali a pak si do večera užívali plavání v Jizeře.

Večer s kytarou obrazili kamarádky v chatové osadě, nebo je zvali k nám. Sedělo se u ohně, zpívalo se při kytaře, vyprávělo. Dobrá parta, příběhy a hrdinské skutky, co budoucí mladý muž ještě neznal, byly poučné. Pravda, někdy trochu drsnější. Všude pobýli, takže domů dorazili k půlnoci nacpaní buřty od ohýnků. Po chlapsku zhodnotili den a naplánovali rozkoše toho dalšího. Taky se dohodli, že aby zbytečně neušpinili oblečení, nebudou ze svých bágů nic vyndávat a budou pořád tak - jedny plavky, jedno tričko. Co chlap potřebuje víc?

To bylo tenkrát, když rodiče přijeli a zjistili, jak to ti dva spolu vedou se stravováním, denním režimem a hygienou. A maminka Vladka z toho málem omdlela tak, že by ji nemohli vzkřísit. . . Řekla jsem málem.

Pokaždé, když přijedu na chatu, vidím tam v duchu ty dva, co ji měli rádi a všichni jsme tu trávili dobré časy. Byli jsme šťastní.

Později samozřejmě dědek zasvětil svého vnuka do tajů vodáckého života. Prožili spolu se skvělou vodáckou partou mnoho zážitků na alpských divokých vodách. Myslím si, že na vodě se sblížili skutečně moc. Na vodní pouta se nedá zapomenout nikdy. Stejně tak na dědka Vlášu. Víím, že Petr se do Alp na některá místa společných chvil na řekách krásných a divokých opakovaně vypravuje na lodích se svými přáteli.